

סיפורה האישי של

הסקרנות הציקה לכל מי שמע
הנורה דצמבר בשנה שעברה על
הנורה שניצלה מאונס על-ידי נשיכת
לשונה של האנס. איך נראית אשה אמיצה
כזאת?

טיבעי היה לדמיין אותה כאמאזונה חסר
נה, שרירית ובעלת מרץ. טיפוס מוחצן
וקולני, שאינו נרתע ממריבות וקטטות.
אבל ענת היא דיקה, עדינה ושברירית.
היא נראית כמעט כמו בובת-חרטינה. היא
אינה גבוהה, עיניה חומות וענקיות כשל
איילה מבהולת, עורה כמעט שקוף והיא
מדברת בלחש.

כיצד הצליחה אשה כזאת לעשות את
מה שעשתה?
בראיון בעדרי "העוזים הזה"
סיפרה ענת:

חשבתי כל הזמן על רחל הלר. הייתי
בטוחה שאחרי שיאנוס אותי, הוא ירצח
אותי ויקבור אותי בחולות. הוא גם אמר
לי כך. הוא איים עלי כל הזמן שיהרוג
אותי. האמנתי לו, כי הוא היכה אותי
באכזריות, חנק אותי וחבט בראשי בקר
קע. מזלי שהאדמה ליד גשש היא אדמת-
חול, לו היו שם סלעים, הוא בטח היה
מנפץ את ראשי.

כל אותו יום היתה לי הרגשה מוזרה.
כבר בבוקר יום השבת היתה לי הרגשה
שמשו עוטף אותי, כאילו הייתי בתוך
חלום, דרגה אחת מעל לאטמוספירה. הייתי
אצל אחותי הנשואה, שגרה ליד תל-אביב,
ותיכננתי לנסוע לבקר את הוריו של חברי
לעשבר, הגרים בקיבוץ שדותיים.

בערך בשעה 5 לקחו אותי אחותי ובעלה
לתחנת-הרכבת בתל-אביב. בניגוד ניסו
לשכנע אותי שלא אסע ואשאר איתם. כא-
שר התעקשתי, דחפה אותי שטר של מאה
שקל לארנקי, ואמרה לי שאסע באוטובוס
ולא אכנס לטרמפים.

אני חילת, וכאשר הייתי נוסעת בטרמ-
פס פים היה רק במדים ועם עוד חיללים
אחרים. זו היתה בפעם הראשונה שנסע-
תי בטרמפים בבגדים אורחיים.

תיכף עצרה לי מכונית. שבתוכה ישב
בחור נחמד. שאלתי אותו לאן הוא נוסע,
והוא אמר לי כי הוא נוסע לנתניה. שר-
חננו וצחקנו, וכאשר הגענו לקאנטרי-
קלאב, הוא פנה ימינה. שאלתי אותו מדוע,
והוא אמר לי כי בעצם אינו נוסע לנתניה,
אבל כאשר ראה אותי בתחנה, הבין שאני
צריכה לכיוון צפון, ורצה לקחת בחורה
כל-יך נחמדה. חשבתי שזה מוזר, אבל
יירדתי מהמכונית וחיכיתי לטרמפ נוסף.

גם הסובאו שער לי בקאנטריקלאב
לא היה יוצא-דופן. ישב בו בחור צעיר,
שנראה סדר, וגם הוא אמר שהוא נוסע
לנתניה. שוחחנו קצת, הוא שאל מה שמי
ובת כמה אני, אמר ששמו רוני ומסר לי
את כתובתו בנתניה. אחר כך, כאשר הגע-
תי לתחנת-המישטרה והתלוננתי על מה
שקרה, מסרתי לשוטרים את הכתובת ה-
זאת והתברר שזה שקר, הוא בכלל לא
גר בנתניה.

כשהגענו ליד קיבוץ געש הוא אמר לי
שעליו לסדר משהו, שייקח כמה דקות.
רציתי לרדת, אבל הוא אמר: "אני לא
אתן לך לרדת בחושך ולעמוד לבד על
הכביש". הוא שיכנע אותי שזה עניין של
דקות ואחר-יך יביא אותי לנתניה, ומ-
שם אקח אוטובוס.

כוחות

אלוהיים

השקרה היה. לפתע הפך הבחור
הסימפטי והמתחשב הזה לחיה, למי-
שהוא אחר לגמרי. הוא התנפל עלי, חנק
אותי ואמר לי שבא לו לדפוק אותי. לא
נתיי לעצמי להיכנס למאניקה.

שלושה שבועות קודם לכן נפגעת בתי
אונת-דרכים ואיבדתי את הכרתי. חששתי

רחמים. הסניגור הדגיש, כי מדובר ב-
צעיר ממשפחה טובה, חסר כל עבר פלילי
לי, שמילא עד כה את כל חובותיו לחב-
רה. הוא עומד טעות נוראה, אשר כבר
גרמה לו צרות ומאכזבים.
תעודה מרופא פה ולסת גילתה כי הני-
שיכה גרמה לנאשם נכות לכל ימי חייו:
הוא איבד את התחושה בלשונו, והוא סובל
בשעה שמאכלים חמים או קרים נוגעים
בלשונו.

בעיקר הדגיש הסניגור את חרשתו ה-
עמוקה של הצעיר אחרי שנתפס. הוא
הודה מייד בכל, לא ניסה להעלים דבר -
להיפך. עוד הוסיף וזיהה מרצונו החופשי

החיילת שניצלה מאונס, כשקיצצה את לשונו של האנס:

"חשבת כל הזמן

על רחל הלר -

והחלטתי שלא אהיה

היחידה אשר תיפגע!"

נורא שאבד שוב את ההכרה, ואז הוא
יעשה בי ברצונו ואחר-יך יהרוג אותי.
דמותה של רחל הלר עמדה לנגד עיני.
נאבקתי איתה, ולמרות שאני יודעת שאני
חזקה, הרגשתי כוחות אלוהיים. ידעתי
שאסור לי להפסיק להיאבק. אחרי עשר
דקות של מכות הגעתי כמעט לאפסית-
כוחות. הרגשתי שעוד מעט אני מתעלפת.
אז הפסקתי את המאבק ביוזמתי.

התחלתי לדבר איתו והחוקתי את ידיו.
שאלתי אותו אם חשב על מה שייקרה
לו ולי אחרי האונס. אם כדאי לו ללכת
לבית-סוהר בגלל תענוג ריגעי. התחלתי
להיאבק שנית, והוא אמר לי: "אני רואה
שאי אפשר איתך בטוב, רק בכוח". תפס
את ידי ומחץ אותה תחת בירכו. צעקתי
לעזרה, אך ידעתי שאין איש בסביבה וכי
רעש המכוניות, שעל הכביש הראשי י-
ביע את צעקותי, אבל אני ממשפחה
דתית, ואני מאמינה באלוהים. צעקתי:
אלוהים, תעזור לי! הוא צחק ואמר לי
שיש לא יעזור לי ושאין אלוהים.

כל הזמן חשבתי, שאם צריך לקרות לי
משהו באותו יום, זה לא ייקרה רק לי,
אני אגרום שגם הוא ייתפס או שייפצע.
כשהוא ניסה לנשק אותי, לא תיכננתי לו
לתפוס את הלשון, חשבתי לנשוך לו
את השפתיים, אבל באופן אינטסטינגטיבי
שאבתי את הלשון שלו לתוך פי ותפסתי
אותה בשיניים.

כל הזמן חשבתי על מה שאני עושה,
ותיכננתי את צעדי לעתיד. ידעתי שלא
אכנע ושאסור לי להפסיק להילחם. גם
כשלשונו היתה בפי, הוא לא הפסיק לה-
כות אותי. הוא שרט את פני ודחף אצבע
לתוך העין שלי. כאשר שמעתי את הסי-

ניגור אומר במישפט, שהוא יכול היה
לחנוק אותי כאשר נשכתי את לשונו ולא
עשה זאת - הפסתי נורא ורציתי להת-
ערב. הוא לא הפסיק להילחם ולהכות עד
שהגענו לכביש. גם כשכבה וצעק וביקש
רחמים, הוא היכה אותי.

לא הגעיל אותי לנשוך את לשונו ולהר-
גיש את הדם נוזל על פני וגופי, כי ידעתי
שזה עניין של חיים ומוות. והעדפתי את
זה על מוות. עד הרגע האחרון לא א-
מנתי שאם אעזוב אותו הוא לא יעשה
לי כלום וייסתלק. ולמרות שהוא אמר
זאת ובכה, לא עזבתי אותו. כי חשבתי
שאם אעזוב אותו, הוא יכול לדחוף אותי
במורד הגיבעה ולהתחיל מחדש. רק כא-

היינו כבר על הכביש הראשי, ומי-
כונית כמעט עצרה לידנו, הרגשתי שעוד
שליה קלה הלשון שלו נשארת בפה
נשיכה לא יכולתי לסבול את המחשבה הזאת
ועזבתי אותו. אני המשכתי לרוץ על ה-
כביש וניסיתי לעצור מכונית. עוד לא
הבנתי שכל זה קרה במציאות. הייתי עוד
בתוך ערפל כזה.

חזרתי לעצמי רק כאשר בתחנת-המיס-
טרה בנתניה נעצרתי לרגע ליד ראי. הסי-
תכלתי על עצמי וראיתי את פני נפוחים
ומעוותים. השפתיים שלי היו שרוטות וירד
מהן דם. עין ימין שלי היתה כמעט עצו-
מה, והיתה מוקפת פגנס כחול ענק. על
צווארי היו סימני חניקה וכולי הייתי
מלאה דם. הדם שנזל מלשונו התייבש על

לחיי וסנטרי, על חולצתי ומיכנסי ואפילו
בתוך העלילים היה מלא דם. עמדתי אולי
חמש דקות ולתכלתי על עצמי. השוטי-
רים חיכו לי למטה. הם רצו לקחת אותי
למקום, כדי לשחזר את המיקרה. אבל

לא יכולתי לזוז מהראי. ואז פרצתי בבכי.
לא תארתי לעצמי שמה שעשיתי זה
משהו מיוחד, ושוה יהיה למחרת בכל
העיתונים. אני התביישתי נורא, ולא רציי-
תי שאף אחד ידע מכל העניין. הרגשתי
כאילו מישהו חדר לפרטיות שלי, כאילו
מישהו הפתיע אותי כשאני מתלבשת.

השוטרים הביאו אותי להורים של החי-
בר שלי, ושם סיפרתי את הכל ונשארו
שם כל הלילה. לא יכולתי לישון, רק
בבוקר התחלתי לתפוס מה קרה לי בעצם,
והרגשתי את ההלם. מאז, חצי שנה, פחדתי
מאנשים זרים ואפילו מאנשים שאני מכי-
רה. כי אם אדם יכול להחליף את עורו
ברגע אחד, מבחור צעיר ונחמד למיפלטצ, אז
הכל יכול לקרות. פחדתי להישאר לבד,
וכאשר יורדת החשיכה אני מתמלאת חר-
דה אפילו היום.

למחרת חזרתי לאחותי וסיפרתי לה הכל.
היא כבר שמעה בבוקר ברדיו על המיקרה
וצחקה נורא. היא לא תיארה לעצמה שמי-
דובר בי, פחדתי לספר להוריי את מה
שקרה לי, והסתרתי מהם את זה שבוע
שלם, בסוף אחותי גילתה להם.

אין

סליחה

המפקד שלי בצבא היה נהדר. הוא
דאג לי, שלח אותי לקצינת-חן
ולפסיכיאטר. ידעתי שאוכל לצאת מזה
בעצמי, אבל הוא רצה לעזור לי בכל
דרך אפשרית. חשבתי על כך: כמה מיס-
כנות נשים שנאנסות ואין להן למי לפנות!
אני חושבת שכמו שהמדינה דואגת לתת
עושר לעברייני, היא חייבת גם לתת פיצוי
ולרפא את הקורבן.

לפעמים כשחשבתי על כך שהתוקף
שלי נפצע קשה, ממש ריחמתי עליו. אבל
רק לרגע. אני חושבת שמגיע לו להיות
בכלא, מגיע לו יותר, איני יודעת מה.
הרגשתי כל הזמן שאני חייבת לדבר איתו,
זה ישב לי על המצפון. באחת הפעמים
שבאתי למישטרה-ינתניה לברר מה קרה
עם ארנקי, החוקרת אמרה לי: "את רר-
צה לדבר איתו? הוא נמצא כאן".

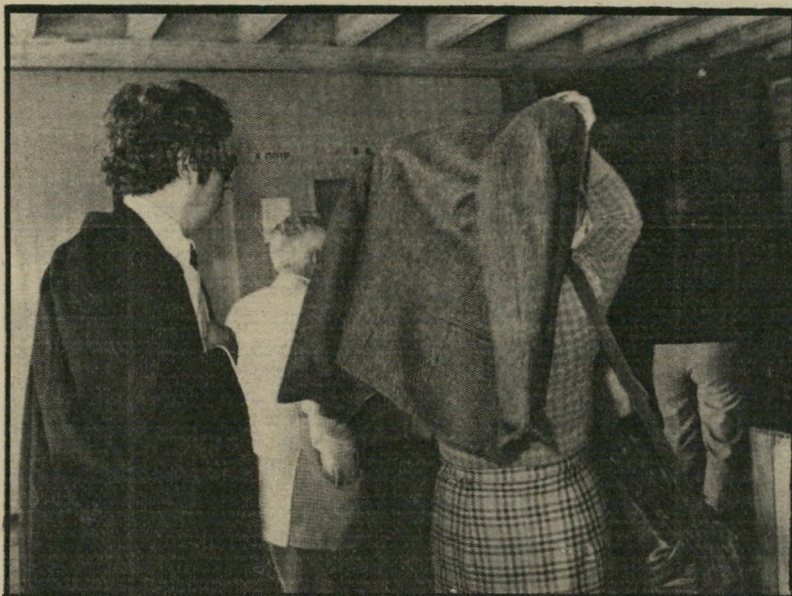
היא סיפרה לי שהוא מדבר עלי ושואל
עלי כל הזמן. ביקשתי שתפגיש בינינו,
כשראתי אותו, והוא ביקש את סליחתי
ואמר לי שהוא מתחרט. אמרתי לו שאין
סליחה על המעשה שהוא עשה. אז כבר
ידעתי שהוא הצליח קודם לאנוס אשה
אחרת, ולה גרום בוודאי נזק יותר גדול
מזה שנגרם לי.

אמרתי לו: "אתה מתחרט על-שוי. כדי
שיקלו עליך במישפט." אני מאמינה שרק
מפני שהוא נתפס, הוא מוכן לעשות הכל
כדי לצאת מזה בקלות. לדעתי החרטה
שלו אינה אמיתית. וזה כאב לי איך
בבית-המישפט הוא והסניגור שלו עיוותו
את העובדות לטובתו.

היום יש לי הרגשה מצוינת שיצאתי
מהאונס. אני שמחה שגם גרמתי לו נזק
שלא יישכח אותו לכל החיים, ושירתיע
אותו מלחזור על המעשה שלו פעם נוס-
פת, ואולי מנעתי בכך פגיעה בבחורות
אחרות.

כשהייתי בפרקליטות ניגשו אלי כל הבר-
חורות ולחצו את ידי, וגם פרקליטת המי-
חוז, שרה סירוטה, אמרה לי שהיא מע-
ריכה מאוד את מה שעשיתי. אפילו הסי-
ניגור שלו, פרופסור ליבאי, ניגש אלי
ביום של הדיון ולחץ לי את היד.
לפני הצבא למדתי מחשבים, אבל כעת
אני רוצה ללמוד מישפטים.

עד כאן, דברי ענת.
התגלית האחרונה שגילתה ענת בעי-
ניים מושפלות היתה, כי המאבק היה כל-
כך חשוב עבורה, מכיוון שהיא עדיין בתור
לה.

אמו של האנס וסניגור ליבאי
"הרגשתי שאלוהים נתן לי כוח!"

אלא המשכיה להיאבק, עד שהוא הרגיש
את עצמו נתקף על-ידיה.

מילים אלה של הנאשם, שנכללו בחוות-
הדעת הפסיכיאטריות, ביקשה התובעת,
נורית שניט, להזים, לשם כך ביקשה ל-
העלות על דוכן-העדים את ענת, כדי שגם
היא תספר את סיפורה, וכדי שבית-המישפט
יתרשם מדבריה ויקבל מושג מאוזן על
מה שקרה באמת במקום. הסניגור הת-
נגד לכך, השופטים - אברהם חלימה,
יעקב קדמי ונחמיה בר - קיבלו את ה-
התנגדות. על-כן נאלצה התובעת להסתפק
בכך שהגישה לבית-המישפט את עדותה
של ענת במישטרה.

את האשה שנאנסה במיקרה הראשון, למי-
רות שהיא לא הצליחה לזהות אותה.

אחד לא

סיפק

הנאשם הדגיש בשיתותיו עם הפסי-
כיאטרים, כי האונס הראשון לא סיפק
אותו. כיוון שהאשה נכנעה, וזה היה
קל מדי. אך הוא סיפר כי מייד כאשר
התחילה ענת להיאבק איתו, התחרט על
מעשיו ורצה לבקש את סליחתה ולשחרר
אותה. אך היא לא נתנה לו לעשות זאת,

כאשר נשאל הנאשם על-ידי השופטים
עם תום הדיון אם ברצונו להוסיף משהו,
עלו דמעות בעיניו והוא אמר כי את כל
מה שרצה לאמר העלה על הכתב וביקש
להגיש מיכתב זה לבית-המישפט.

במיכתב נאמר:

כבוד השופט,
כשאתבקש לומר את דבריי לפני הטלת
העונש, אחקשה לעשות זאת מחמת ה-
התרגשות, ולכן אני מבקש להגיש זאת
בכתב.

חרטה ובושה על מעשי מניעות אותי
(המשך בעמוד 74)